

Det publika samtalet som curatorisk praktik

Av Paula Wahlbom

Filmhögskolan och Konsthögskolan Valand, Göteborgs Universitet VT 2011

Handledare: Mats Olsson

Opponent: Johan Pousette

Innehållsförteckning

Inledning	s. 3
Samtalet som pedagogisk metod	s. 3
Sokratisk samtalsmetod	s. 4
Sokratiska samtal i undervisningen	s. 6
Visionärer och det publika samtalet som curatorisk metod	s. 7
Samtalet ur curators-rollens perspektiv- och hur man gör ett samtal intressant för publiken	s. 8
Motivation och syfte	s. 9
Reflektioner och bakgrund angående arbetet med Göteborgs filmfestival	s. 10
Målgrupp	s. 11
Omvärldsanalys av curatorsrollen i relation till mitt projekt	s. 12
Sammanfattning med utvecklingsmöjligheter – en framåtblick	s. 13
Källförteckning	s. 14
Bilagor	s. 14

Inledning

Jag ser samtalet som en oerhört viktig beståndsdel i det curerande arbetet och anser att det finns mycket att vinna på att addera olika typer av samtal till en visning av ett verk.

Det ingår, eller borde ingå, som en naturlig del av den curerade praktiken, och jag anser vidare att samtalet i curerad form är likställd med, och har mycket att tillföra, själva visningen. Här har mitt arbete på Göteborgs Film festival varit centralt för min personliga erfarenhet av kurering och samtalet som kuratorisk praktik.

Jag ser den här uppsatsen som en början på, en slags startpunkt på, en undersökning av det publika samtalet som curatorisk praktik.

I det här sammanhanget har jag valt att titta lite närmare på Sokratisk samtalsmetod, för att undersöka hur den skulle kunna passa in som en metod att använda i min curatoriska praktik.

I förlängningen skulle det dock vara intressant att få undersöka en rad olika metoder, för att se om, och hur, dessa skulle vara intressanta att applicera i mitt arbete som curator.

Samtalet som pedagogisk metod

Att arrangera ett samtal, som är intressant inte bara för de inblandade, utan också för en publik, är svårt.

I vissa sammanhang kan det såklart vara intressant med mer debattliknande samtal, om det skulle gälla, låt oss säga, en diskussion om filmpolitik eller hur ett filmavtal bör se ut till exempel.

Jag har i den här uppsatsen valt att fokusera på den typ av samtal som handlar om ett enskilt verk, ett ämne eller en enskild filmares samlares verk.

I det sammanhanget tycker jag att man har allt att vinna på att de som deltar i samtalet har en öppen och utforskande inställning till övriga deltagares åsikter. Att, om någon kastar en boll till en, inte ducka, utan snarare gör sitt bästa för att fånga den och att kasta sig åt sidan så skulle behövas!

För att skapa en sådan situation, skulle dessa variabler, till exempel, kunna ingå:

- att paneldeltagarna är nyfikna och har kunskap i ämnet.
- alltid är i dialog
- att publiken känner sig välkommen, trygg och inkluderad.
- att paneldeltagarna är kunniga och vill berätta om sin expertis.
- att samtalsledaren fördelar ordet mellan de som samtalar och är en länk mellan åskådare och deltagare.
- att samtalsledaren lyssnar noga på samtalet, är tydlig, ställer följdfrågor, och om det behövs ber om förtydliganden.
- att samtalsledaren är erfaren och trygg i sin roll
- att samtalsdeltagarna är trygga med vad som förväntas av dem och vad de ska göra
- att samtalet inte är introvert utan öppnar upp mot publiken.

Sokratisk samtalsmetod

Sokratisk samtalsmetod används i alla åldersgrupper och utgår ofta från en text eller en bild. Det går ut på att man utforskar frågor tillsammans i dialog, lyssnar aktivt på varandra och är öppen för många möjliga svar.

Och viktigast av allt, att man är beredd att ompröva och kanske ändra åsikt. Inför samtalet har alla deltagare sett samma film eller bild eller läst samma text.

Alla som deltar i samtalet, har i förväg blivit informerade om, och godkänt vilka regler som gäller för samtalet.

Samtalet inleds sedan med att samtalsledaren ställer en inledande fråga som alla kan svara på och som utgår från t ex en bild, och deltagarnas egen upplevelse av den.

Detta för att tydliggöra och uppmärksamma deltagarna på sin egen förförståelse och eventuella förutfattade uppfattningar, där tanken bakom är att stimulera ett djupare och mer mångbottnat tänkande.

Samtalet skall vara ett verktyg för en kommunikativ process där målet är att stärka individens eget tänkande och lärande. Man bör inte falla in i debatter där man enbart förfäktar sin egen åsikt utan hela tiden lyssnar aktivt på andras argument utan att avbryta.

Samtalet ska ge upphov till diskussioner som sedan ska utmynna i värdefrågor där deltagarna ställer idéerna i förhållande till sina egna åsikter.

I "Sokratiska samtal", utgiven av Västra Götalandsregionen, Konst- och Kulturutveckling (2007) s.5-6, definieras de regler som gäller för ett samtal och som deltagarna måste vara införstådda med och acceptera:

Att genom eftertänksam dialog göra ett utforskande möjligt

Att det inte finns några "rätt" eller fel", men mer eller mindre underbyggda argument

Att lyssna

Att vara beredd att ändra på sin ståndpunkt

Sokratiska samtal i undervisningen

Ann Pihlgren, Fil dr på Stockholms Universitet och författare till avhandlingen Sokratiska samtal i undervisningen (2010), s. 93, definierar samtalsledarens uppgift enligt följande:

- ställ frågor. Ge inte svar.
- ställ frågor som du själv vill veta svaret på, inte frågor som du redan tror du vet svaret på
- be deltagarna underbygga och motivera sina synpunkter
- hitta motargument om andra deltagare inte gör det, så att frågan belyses från flera håll
- använd deltagarnas utsagor för att ställa uppföljningsfrågor och försök belysa vilka konsekvenser utsagan får
- be om förtydliganden om det behövs, för att alla ska förstå
- hindra inte, utan uppmuntra att motsättningar och skillnader diskuteras
- avstå från att lägga dig i när diskussionen är produktiv

Så här beskriver Ann Pihlgren hur en grupp elever som regelbundet praktiserade Sokratiska samtal utvecklade sina förmågor:

”För det första utvecklar de sitt kritiska tänkande, de blir kapabla att göra mer avancerade analyser och dra mer preciserade slutsatser. För det andra utvecklar de språket, de blir bättre på att tala och läsa, framför allt tränas de i att läsa för att förstå en text och för att kunna delta i en diskussion. För det tredje blir de också bättre på att skriva, något som de har användning av i alla ämnen. Och för det fjärde påverkas elevernas sociala samspel, de blir mer öppna för andras idéer. De blir skickligare på att samverka med andra för att lösa ett problem och de får en beredskap för att möta åsikter som inte är deras egna.”

“Metoden stimulerar ett djupare tänkande, olika perspektiv får komma till uttryck, man blir ofta varse att ett problem kan ha många bottnar, något som förhindrar att man hamnar i en enkel lösning”

<http://www.skolverket.se/sb/d/3896/a/21033;jsessionid=E19F1CA3C9FEBB01878858ED2AEB8BED>

Visionärer och det publika samtalet som curatorisk praktik

Som exempel på mina teorier om vikten av att använda det publika samtalet i den curatoriska praktiken, vill jag ta 2011 års satsning under filmfestivalen, som kallades Visionärer.

Där var Gunvor Nelson, som har arbetat med film i snart fem decennier och fyllde 80 år 2011, i fokus.

Gunvor Nelson är en av få svenskar som haft separatutställning på Moma i New York och hon är en av våra största svenska experimentfilmare. Hon intresserade sig redan på 60-talet för de tekniska möjligheterna för filmiskt berättande, det konkreta blandas med det överkliga, drömmar och realism samsas i hennes verk och hon analyserar skickligt och återkommande bilden av kvinnan och föreställningen om den kvinnliga kroppen. (Själv kallar hon sina verk för personal films).

Gunvor Nelson är, trots sin storhet som experimentfilmare, relativt okänd i Sverige, så för att addera till visningarna av hennes verk och för att ge de som så önskade en inblick i och förståelse för verken och i vilken tradition hon verkat, arrangerades, tre olika typer av samtal i tre olika kontexter.

Det första var mer föreläsningsartat och handlade om Nelsons gärning som filmare, det hölls av John Sundholm, lektor i Filmvetenskap vid Karlstad Universitet, som presenterade Nelsons verk och de olika sammanhang hon ingått i.

Denna föreläsning hölls på dagtid i Lagerhuset, arenan för flest samtal under Göteborg International Film Festival.

Det andra ägde rum på kvällstid under filmfestivalens talkshow, Studio Draken, ledd av Orvar Säfström, filmrecensent och programledare.

På samma plats, Lagerhuset, men på en annan tid, i en annan kontext och med en annan publik.

Det tredje samtalet var en Master Class, ett intimt samtal om Nelsons liv som filmare, mellan Gunvor Nelson och Petra Johansson, tidigare Intendent för rörlig bild på Borås Konstmuseum.

Detta tredje samtal ägde rum på Biograf Roy direkt efter visningen av en av visningarna av hennes kortfilmpaket.

Upplägget gjorde att vi nådde flera olika publik. En på dagtid som hade gjort ett medvetet val att komma till Lagerhuset bara för föreläsningen. En som satt kvar efter visningen av ett av filmpaketerna och slutligen, en publik som var på Lagerhuset på kvällen, då Lagerhuset förvandlas till bar/pub med band som spelar varje kväll, kanske för att lyssna på samtalet mellan Gunvor Nelson och Orvar Säfström, men kanske för att de bara råkade vara där, för att de var där och tog en öl med sina vänner eller i väntan på det band som skulle spela direkt efteråt.

Samtalet ur curatorsrollens perspektiv och hur gör man ett samtal intressant för publiken och får dem att känna sig delaktiga

Samtalets innehåll och processen i samtalet, är grunden för att det ska bli intressant för publiken, vilket gör att jag tycker att den Sokratiska samtalsmetoden gör det intressant i det här sammanhanget.

Metoden gör nämligen att även publiken känner sig involverad och delaktig, då det inte finns någon plan för vad man ska komma fram till, inga givna sanningar presenterade av experter på en scen.

Det är en väg att få syn på sina egna tankar.

Och man får en chans jag tycker att man ska ta i alla lägen:
att passa på att ställa sig kritisk till sin egen åsikt.

Varför tycker jag som jag gör? Hur skulle det vara om jag tyckte på något annat sätt?
Och om jag blir provocerad, varför blir jag i så fall det?

Jag tror vidare på vikten av att bygga upp en relation mellan curatören och konstnären, och att det får ta tid.

Att inte underskatta betydelsen av att utveckla ett ömsesidigt förtroende och respekt för respektive yrkesroller och integriteten i det.

Här vill jag knyta an till exemplet med Gunvor Nelson, som jag uppfattar som en väldigt privat person med hög integritet. Hon tyckte inte om att bli fotograferad, och hon var försiktig med sina publika framträdanden.

Att den Master Class, som arrangerades under filmfestivalen och som jag tidigare nämnt, blev så lyckosam tror jag har en stor orsak i den relation Petra Johansson, byggde upp med henne under ett antal månader inför planeringen av visningarna av Nelsons verk och planeringen av hennes övriga medverkan i festivalen.

Gunvor Nelson kände förtroende för och var trygg i att Petra Johansson hade förstått hennes verk och henne som person, och hon visste att hennes förtroende skulle förvaltas. De hade utvecklat en ömsesidig respekt och var trygga i sina respektive roller.

För att få ytterligare en blick på frågan ställde jag ett par frågor till Petra Johansson om hennes egen uppfattning i frågan. (Se bifogad bilaga)

Motivation och syfte

Min motivation till mitt arbete är att tillgängligöra världens bästa filmer för så många som möjligt och att lyfta fram filmen som konstnärligt medium, och att i samband med det arrangera kreativa och omfattande samtal utifrån olika aspekter av filmskapandet. Varför en film har gjorts på ett visst sätt och varför, vad det får för betydelser, aktuella filmpolitiska frågor och branschfrågor, presentera intressanta filmskapare och deras verk osv.

Där har helhetssynen på såväl plats som innehåll och samtalsform, en central roll och en stor betydelse, och genom att föra ut filmkonsten till nya platser kan man skapa spännande och intressanta möten.

Jag är också intresserad av att undersöka curatorsrollens olika möjligheter, och genom att dela erfarenheter och kunskaper med andra, få djupare kunskaper och insikter för att visa och ge rörliga bilder bästa möjliga visning vid varje unikt tillfälle och skapa nya rumsliga möjligheter.

Att sätta samman, tematisera och analysera, för att sedan kanalisera verk till publiken och utveckla arbetet kring curatorsrollens sammanlänkande funktion.

Reflektioner och bakgrund angående arbetet med Göteborgs filmfestival

Göteborg International Film Festival har i många år haft konstvideoprogram i samarbete med andra parter, främst Borås Konstmuseum. 2009 till exempel visades filmer ur Borås Konstmuseums samlingar på Röhsska museet samt Markus Öhrns verk "Magic Bullet" – med alla censurerade klipp ur Statens Biografbyrås arkiv i en 48 timmar lång film på Atalante, och 2010 visades konstvideoprogrammet "Sharing Art" på Atalante i samarbete med Borås Konstmuseum.

Efter flera års satsning på konstvideo ville vi sedan gå vidare och göra en ännu större satsning på konstnärer som använde den rörliga bilden som uttrycksmedel.

Det gick aktivt ut på att undersöka gränslandet mellan konst och film, samt att arbeta för att suddas ut gränserna mellan det som definieras som "film" och det som definieras som "konst", då dessa gränser ofta egentligen är flytande, då samma person, till och med samma verk, kan hamna inom båda begreppen, ofta beroende på visningens plats och kontext.

Det syftade också till att lyfta filmen som konstform, och att uppmärksamma personer som använder film som konstnärligt medel, oavsett hur man definierar deras verk.

Många av världens mest intressanta regissörer som jobbar i den traditionella filmvärlden, har ju en bakgrund i konstsammanhang, och många spännande konstnärer arbetar i gränslandet mellan konstvideo och traditionell film.

Vi ville utveckla och erbjuda en arena för att visa filmerna i olika sammanhang, både på platser där man kan ha en friare attityd till programläggningen, samt ute på vanliga biografier med fasta visningstider och biljettpriiser. Visningarna skulle vara anpassade efter just den filmens förutsättningar.

En annan fördel var att man kunde hitta nya dimensioner i ett verk om man visade det på ett icke-traditionellt sätt. Festivalen vill med detta uppmärksamma just filmen som konstform samt utgöra en arena för ett kreativt samtal kring rörlig bild, eftersom

ett fördjupat samtal om rörlig bild och dess betydelser känns extra viktigt då vi lever i en tid då vi har ett större flöde av rörliga bilder är någonsin tidigare i historien.

Målgrupp

Jag vill nå en så bred publik som möjligt. Inte nödvändigtvis stor. Men bred. Jag har ofta mötts av att människor, som aldrig besökt Göteborg International Film Festival, har en bild av att det vi visar skulle vara svårtillgängligt och tungt.

Och jag har ofta mötts av stor förvåning då jag berättat att vi visar x och x, men också y och y, som fick Oscars och som sedan gick på bio i ett halvår.

Jag har ofta fått känslan av att man känner för festivalen som ett galleri man inte vågar gå in i, för att man är rädd att inte förstå, att inte passa in och att göra fel.

Min vision är att skapa en arena som är dynamisk och organisk. Där vem som helst känner att de kan komma in och lyssna och ta del av visningar och samtal.

Och att man vill göra det, för att det verkar så kul och spännande.

Ett rum som inte är uteslutande. Alltså motsatsen till det utestängande, motsatsen till en arena för de redan invigda, motsatsen till en intern gruppkram för överklassen.

Utmaningen blir att hitta arenor, som inte bara ger bästa möjliga förutsättning för visning av just det enskilda verket, utan som också ger bästa möjliga förutsättningar för den typ av samtal som är mest givande och intressant i det sammanhanget.

Men också att ta i beaktande, vid val av plats, hur platsen påverkar konstverket och hur konstverket påverkar platsen.

Omvärldsanalys av curatorsrollen i relation till mitt projekt

Samtalet som pedagogisk metod befinner sig i en lång tradition. Det nya som möjligheten uppstår i mitt projekt är att kontexten ändras från gång till gång, dvs. i relation till arena, visning, tid på dygnet och den betydelse det får för vilken målgrupp som deltar.

Utmaningen består i att hitta en form som är intressant och givande oavsett deltagarnas eventuella förkunskaper, innehållet ska därmed kännas intressant för såväl den filmintresserade utan förkunskaper som för den mer insatta i ämnet.

Curatorns roll är att på bästa sätt kanalisera och vara en länk mellan ett verk till publiken, och genom erfarenhet och kunskap lyfta fram och sätta i sammanhang. För att göra det tror jag på en modell som kan se ut lite som den som ovan beskrivits om hur vi arbetade under filmfestivalen, dvs. att både verk och samtal byter kontext genom att byta arena både fysiskt och tidsmässigt, för att nå så många som möjligt

Att skapa oväntade möten och ge publiken det den inte visste att den ville ha.

Sammanfattning med utvecklingsmöjligheter – en framåtblick

Utbudet av rörliga bilder är idag enormt. Så överväldigande enormt att det är svårt att sälla i materialet och hitta det man söker. Och jag älskar det, det är punk för mig!

Att människor, genom exempelvis sin mobiltelefon har fått tillgång till att gestalta sig själv och sin omgivning, för att sedan ha möjligheter att tillgängliggöra det, har inneburit en historisk revolution i den genren, och har fått fantastiska konsekvenser ur ett demokratiskt perspektiv.

Att sedan omvärlden också, tack vare detta har fått ta del av bilder av demokratiseringsprocesser, uppror och upplopp från länder vars gränser varit stängda för journalister, eller präglade av stark censur, som aldrig annars hade kommit ut, gör det inte mindre värdefullt.

Situationen är givetvis komplicerad och måste problematiseras på en mängd olika plan, och det finns en mängd negativa konsekvenser och följder av detta.

(Inte minst att människor som läggs ut på nätet utan varken vetskap eller medgivande, eller att material läggs ut okommenterat,oreflekterat och oanalyserat.)

Utifrån curatorsrollen kommer det innebära ett ökat behov av det motsatta.

Av det kommenterade. Av det analyserade. Av det tematiserade. Att lyfta fram och sätta i sammanhang.

Därför tror jag att utvecklingsmöjligheterna är väldigt stora, både utifrån att behoven kommer att öka av att någon gör ett urval åt en utifrån olika variabler, och utifrån att det kommer att finnas en massa nya saker att utforska och göra på området.

Jag skulle också tycka det vore värdefullt att bygga vidare på mitt ämne genom fördjupade och mer omfattade teoretiska och empiriska studier. Det skulle också vara spännande att göra en undersökning av vilka målgrupper man eventuellt har nått ut till på de olika arenorna.

Källförteckning

”Sokratiska samtal”, utgiven av Västra Götalandsregionen, Konst- och Kulturutveckling, 2007

<http://www.skolverket.se/sb/d/3896/a/21033;jsessionid=E19F1CA3C9FEBB01878858ED2AEB8BED>

Pihlgren Ann S: Sokratiska samtal i undervisningen, studentlitteratur, 2010

Bilagor

Tillägg till projektansökan

Projektansökan

Några frågor till Petra Johansson

Samtal med Gunvor Nelson, Bild från Göteborg International Film Festival, 2011

Tillägg till bilaga projektansökan

Eftersom det projekt jag från början ansökte med, och det som projektet kom att utvecklas till är väldigt annorlunda, kände jag att det behövdes ett förklarande tillägg. Det som lockade mig till att söka curators-utbildningen var Filmhögskolan och Konsthögskolan Valands uttalade avsikt om utbildningen som en konstnärlig forskning, där projektet skulle vara ett slags levande dokument, hela tiden i process. Det kändes oerhört intressant att få använda sig av sitt projekt för att tillsammans med andra utforska och uttömma olika möjligheter till fortsatt utveckling för projektet. Så har det blivit också, det har varit en process där från början var 3 personer som sökte och arbetade med det projekt som presenterats, men av olika skäl är bara jag kvar, vilket har fått betydelsen att fokus förskjutits från det som projektet från början handlade om. Basen för projektet är, precis som förut, fortfarande hur visningarnas plats får betydelse för huruvida ett verk tolkas som konst eller som film, vilken betydelse det får för vilken publik som kommer, och hur samtalet adderar till det, men fokus ligger numera på det publika samtalet som curatorisk praktik.

Paula Wahlbom

Utbildad bildkonstnär, filmarbetare, litteraturvetare och projektledare inom kulturområdet. Har arbetat med utställningsformgivning, som konstnärlig konsult och med scenografi/rekvisita på film och TV. Arbetar sedan 2005 på Göteborg International Film Festival som ansvarig för seminarieprogrammet, programmering av festivalprogrammet i Västra Götalandsregionen, samt med programmering av svenska filmpaket i samarbete med ambassader och oberoende biografer i Europa. Har haft ett flertal juryuppdrag för bland annat kort- och dokumentärfilmstävlingar. Sedan hösten 2010 också student på Curatorsprogrammet på Filmhögskolan/Konsthögskolan Valand i Göteborg med projektet Visionärer. Med utbildningen vill jag undersöka curatorsrollens olika möjligheter, och genom att dela erfarenheter och kunskaper med andra, få djupare kunskaper och insikter för att visa och ge rörliga bilder bästa möjliga visning vid varje unikt tillfälle.

Håkan Westesson

Har en bakgrund som musiker och spelade i en rad olika band under mitten av 90-talet. Utbildade mig samtidigt på Göteborgs universitet inom dramatik och teater 1996-1998 med fokus på performenskonst och producentyrket. Utbildade mig vidare till Kulturprojektledare vid Kulturverkstan i Göteborg – en tvåårig ky-utbildning med internationellt fokus. Efter utbildningen fick jag anställning som kreativ producent på Teater Bhopa i Göteborg 2001-2003. Från 2003 har jag haft heltidsanställning på Göteborg International Film Festival som Festivalproducent. Parallellt med min nuvarande anställning läser jag nu vid Filmhögskolan/Konsthögskolan Valand i Göteborg på Curatorsprogrammet. Min ambition med denna vidareutbildning är att anamma "curator-begreppet" på hur vi bygger programmet till de kommande filmfestivalerna.

Om projektet

Göteborg International Film Festival har som målsättning och vision att visa värdefull film från hela världen. Vi vill också ta ett ansvar för att vara en arena för ett kreativt och omfattande samtal kring filmen som konstnärligt medium. Det fördjupade samtalet om rörlig bild och dess betydelser känns extra viktigt då vi lever i en tid då vi har ett större flöde av rörliga bilder är någonsin tidigare i historien. Efter flera års satsning på konstvideo vill vi nu gå vidare och göra en ännu större satsning på konstnärer som använder den rörliga bilden som uttrycksmedel. Projektet går aktivt ut på att undersöka gränslandet mellan konst och film, samt att arbeta för att suddas ut gränserna mellan det som definieras som "film" och det som definieras som "konst". Dessa gränser är ofta egentligen flytande, då samma person, till och med samma verk, kan hamna inom båda begreppen, ofta beroende på visningens plats och kontext.

Projektet syftar också till att lyfta filmen som konstform, och att uppmärksamma personer som använder film som konstnärligt medel, oavsett hur man definierar deras verk. Många av världens mest intressanta regissörer som jobbar i den traditionella filmvärlden har en bakgrund i konstsammanhang, och många spännande konstnärer arbetar i gränslandet mellan konstvideo och traditionell film.

Vi vill utveckla och erbjuda en arena för att visa filmerna i olika sammanhang, både på platser där man kan ha en friare attityd till programläggningen, samt ute på vanliga biografer med fasta visningstider och biljettpriser. Visningarna skulle vara anpassade efter just den

filmens förutsättningar. Man kan också hitta nya dimensioner i ett verk om man visar det på ett icke-traditionellt sätt.

Festivalen vill med detta uppmärksamma just filmen som konstform samt utgöra en arena för ett kreativt samtal kring rörlig bild. Inom filmvärlden har diskussionen och utvecklingen ofta ett mycket praktiskt och hantverksinriktat fokus. Då är det viktigt att påminna om konstformens möjligheter. Filmfestivalens eget magasin heter just "Filmkonst" och vi tycker det är dags att lyfta filmkonsten.

Vi har i många år haft konstvideoprogram i samarbete med andra parter. 2009 till exempel visades filmer ur Borås Konstmuseums samlingar på Röhsska museet samt Markus Öhrns verk "Magic Bullet" – med alla censurerade klipp ur Statens Biografbyrås arkiv i en 48 timmar lång film! på Atlante. 2010 visades konstvideoprogrammet "Sharing Art" på Atalante i samarbete med Borås Konstmuseum. Detta har varit mycket fruktbart – våra samarbetspartners är avgörande för projektens kvalitet - och är något vi vill utveckla ännu mer. Därför gör vi projektet "Visionärer" tillsammans med Borås Konstmuseum, Atalante, KonstBio, Filmhögskolan, Konsthögskolan Valand och Fotohögskolan.

Kontakt: paula.wahlbom@giff.se

hakan.westesson@giff.se

Några frågor till Petra Johansson, tidigare Intendent på Borås Konstmuseum och samtalsledare för samtalet med Gunvor Nelson på Göteborg International Film Festival 2011.

Tror du att den relation ni hade utvecklat påverkade hur samtalet kom att bli?

Jag är övertygad om att det påverkade att vi träffats pratat och mailat en hel del innan samtalet på Göteborgs Filmfestival tog plats. Våra tidiga samtal och möten handlade framför allt om Gunvors filmer och hennes konstnärskap. Marit Kapla och jag besökte Gunvor Nelson i hennes hem i Kristinehamn under juni 2010 och presenterade då våra tankar inför den planerade retrospektiven på filmfestivalen 2011. Jag gjorde också senare under hösten en intervju för festivalens magasin och fick då tillfälle att ställa en del frågor som jag kanske inte ställt annars. Då träffade jag också Gunvor i hennes hem i Kristinehamn. Sedan följde en tät mailkonversation om programtexter, artikel och rent praktiska saker. Att vi rent tidsmässigt fick möjlighet att utveckla relationen var också otroligt viktigt.

Hur påverkade det samtalet?

Jag kände mig säker i rollen som samtalsledare, jag visste mycket om Gunvor Nelsons arbeten och konstnärskap och jag tror att också hon kände en trygghet i detta. Att bygga upp en relation till den konstnär man arbetar med som curator är viktigt. Viktigt för hur visningar eller utställningar tar form och viktig för samtalen kring såväl innehåll och konstnärskap. Jag tycker att konstnärsamtalet blev en viktig, rolig och fördjupande del retrospektiven med Gunvor Nelson.

Samtal med Gunvor Nelson, Göteborg International Film Festival 2011.

Sittande från vänster: Gunvor Nelson, John Sundholm och Orvar Säfström.